

Всешведський конкурс імені Василя Стефаника

6 березня – 14 травня 2026 року

🌐 stefanyk.supportforukraine.se

✉ stefanyk@supportforukraine.se

III місце

Новела "Між цими стінами"

Авторка: Олександра Кос

9 клас, Altorpskolan, м. Геррюнга

Цей твір узяв участь у Всешведському конкурсі імені Василя Стефаника. Текст можна використовувати лише з ознайомчою або освітньою метою. **Будь-яке копіювання повністю або частково без згоди автора суворо заборонене.**

Detta verk deltog i Sveriges ungdomstävling i prosa tillägnad Vasyl Stefanyks arv. Texten får endast användas i utbildnings- eller informationssyfte. **All kopiering av hela eller delar av texten utan författarens tillstånd är strängt förbjuden.**

Між цими стінами

Волосся вже давно посивіло. Посивіло ще задовго до того, як минула молодість. Посивіло так само, як наш світ навколо. Світ, який знаходиться між цими стінами. Улюблені джинси вже висять на моєму стрункому тілі — тепер на два розміри більше та з брудними плямами.

Щовечора стою я на колінах зі складеними руками та продовжую повторювати ті самі слова, сподіваючись, що це закінчиться, що я не бачитиму людей зі стрункими тілами та не чутиму цей шум від мого живота щодня. Стою я на колінах зі складеними руками та знаю, що це може коштувати мені життя. Будь-який зв'язок за цими стінами коштуватиме мені життя.

Зараз все може коштувати мені життя. Та не тільки мені. Щодня бачу, як люди втрачають життя через що завгодно. Не чула я рідного голосу мами та тата місяцями. Та не тільки мами та тата. Не чула я голосу нікого, хто за цими стінами. Щодня згадую я своє минуле. Минуле, яке кольорове, а не сиве. Минуле, яке не всередині цих стін.

Вони у нас все забрали. Я прийшла сюди, щоб здійснити свої мрії та прожити життя мрії, а не потрапити до пекла. Пекла, яке буде моїм кінцем, та буде схованим від майбутнього покоління та покоління за стінами цього пекла. Пекла, яке колись мало б здійснити всі мої мрії та дати мені життя мрії. Колись всі мріяли потрапити сюди, але ніхто не знав, що таке може трапитись із містом мрій. Не бачила я свою найбільшу залежність тижнями та зрозуміла, що треба було б цінувати життя, яке було до цього пекла, а не сидіти перед екраном сім годин на день.

Ще один запах потрапляє мені в ніс. Я вже звикла до цього гидкого смороду. За вікном видно полум'я. Полум'я, яке руйнує наш останній контакт з зовнішнім світом. Приховані місця знаходять щосекунди. Вони у нас все забирають. Все, що може контактувати з зовнішнім світом.

Ніхто не може нас врятувати. Ніхто не наважується. Всі очікують, що хтось інший це зробить, тому ніхто не наважується зробити це сам. Мої очі знову звернені у вікно. Вогонь тільки стає все більшим. Я нас врятую.

Коридор довгий та темний. Радіатори вже давно перестали працювати. Так само, як і світло. Мені холодно та бачу, як за вікном падають сніжинки. Немає електрики, щоб ми не могли дістатися до зовнішнього світу — світу, який може нас звільнити від цих стін, та світу, який може дізнатися, що трапилось. Крок за кроком наближаюся я до кімнати. Ключі бовтаються в моїй руці. Колись мені дала їх Жанна,

та я пообіцяла, що поливатиму її орхідеї, поки вона відвідувала своїх братів та сестричок.

Заходжу в її квартиру. Квартиру, яку вона, напевно, більшу ніколи не відвідає. Я не дотрималась своєї обіцянки. Та це не моя вина. Не моя вина, що такий холод, який робить нас льодовими статуями. Та не тільки нас. Наших пухнастих друзів та рослин. Вони ще більш крихкі, ніж ми.

Стоїть на вікні Жаннена улюблена орхідея. Орхідея, в якої вже давно опали пелюстки. Пелюстки, які тепер сухі та без кольору. Так же само, як наш світ навколо. Наш світ між цими стінами.

Я відкриваю її ящик. Вони не були достатньо розумними, щоб перевірити цей ящик, коли спорожнили її будинок від електроніки. В ящику немає електроніки. Та я й не електроніку шукала. Глибоко в коробці лежить папір. Папір, який теж хотіли знищити. Поруч з папером лежать всі види олівців. Жанна любила малювати. Але зараз це могло б коштувати їй життя. Але її більше немає поруч. Та, може, ніколи і не буде. Обережно дістаю я аркуш паперу та починаю заповнювати словами. Словами, які описують правду. Майбутнє покоління має знати правду. Вони мають знати, що сталося насправді, а не брехню. Це не може продовжуватися.

Мої пальці забруднені чорнилом та на них починають утворюються пухирі. Навколо мене лежать листи. Листи, де я написала всю інформацію та правду про те, що відбувається. Це може коштувати мені життя, але мені треба це зробити.

Я намагаюсь змити доказ того, що я писала цей текст, з моїх рук. Чорні краплі падають у раковину, але не все змивається. Я ще сильніше притискаю руки одна до одної, намагаючись змити чорнило, але воно залишається на моїх руках, як татування. Татування, яке показує, що я писала заборонений текст на папері.

Я ховаю листи під сорочкою та замикаю Жаннену квартиру. Піт починає котитися по моєму лобі. Кожен крок мене лякає, бо я не хочу, щоб папір випав із сорочки.

Свіже повітря потрапляє мені в легені. Сніг під моїм взуттям видає звук, який я пам'ятаю з минулого. Минуле, де все ще було мирно. Крок за кроком наближаюсь я до стіни. Стіни між цим сивим містом та зовнішнім світом.

Я піднімаюсь сходами до вершини. Кожен крок важкий, але він того вартий. Сніжинки падають мені на обличчя, але я не здаюсь, попри суворі умови. На вершині формую з паперу паперові літаки та посилаю у зовнішній світ. Через хвилину руйнуються стіни. Люди забігають із зовнішнього світу, щоб нас врятувати та звільнити.

“Я це зробила! Я нас врятувала!” — подумала я...

Потім побачила людей, що стояли в колі, дякуючи іншій людині. Це ж я нас врятувала! Але ні... Він випередив мене. Він нас врятував. Вони не могли прочитати мої листи за хвилину. Але я старалася...

Я шепочу “дякую”, коли повертаюся до кола. Дякую, що ти нас врятував та звільнив.